

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Petri Leurenii Societatis Jesu, SS. Theologiæ
Doctoris, & SS. Canonum Professoris Vicarius Episcopalis,
Sive Tractatus Quaternarius Per Quæstiones & Responsa
Canonica Deductus**

Leuren, Peter

Coloniae Agrippinae, 1708

368. An, & qualiter Coadjutoria expediri soleat cum ante data de stylo
Datariaë.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74203)

causae, propter quas coadjutus beneficio privandus esset, veluti propter magnam ignorantiam, vel ob timorem dilapidationis, & imperitiam gubernandi, tunc posset summus Pontifex Coadjutorem invito dare, quae tamen causa concludenter probanda essent; quia Pontifex nunquam intendit juri tertii derogare, & illis non probatis gratia esset nulla.

Quaestio 364. Num Coadjutor obtinens gratiam perinde valere ob aliquem defectum suae provisionis teneatur requirere novum consensum Coadjuti.

Respondeo Non requiri in ista gratia revalidatoria novum consensum; quia praesumitur durare, cum semel fuerit praestitus, nisi contrarium probetur; tum quia, si per primum actum non satisfit menti disponentis, intelligitur de secundo. tum etiam, quia gratia revalidatoria non sit restituta nova, sed quoddam adjunctum primae. Tondut. loc. cit. c. 4. §. 4. n. 9. & 10.

Quaestio 365. Num Coadjutus, postquam semel consensit, possit recedere a suo consensu?

Respondeo absolute affirmativè Card. de Luca. de regular. d. 53. n. 16. hisce expressis; qui consensus Coadjuti praestitus, re integra, revocari potest. Neque his contradicit Tondut. dum p. 1. c. 1. §. 13. n. 17. inquit: cum semel sub praetextu infirmitatis Coadjutus petierit à summo Pontifice sibi de Coadjutore provideri, non potest deinceps infringere dictam provisionem Coadjutoris, allegando, se non esse amplius suppositum infirmitatibus. dum eadem fere repetit p. 2. c. 194. n. 15. ubi: cum Praelatus, aut alius quilibet à Papa petat, sibi dari Coadjutorem propter infirmitatem, non potest deinceps allegare, se non amplius esse infirmum, quando Coadjutor datus est perpetuus, & cum futura successione. Nam patet illum loqui, re non amplius integra, sed Coadjutorià jam completè constitutà.

Quaestio 366. An & qualiter non subsistat consensus Coadjuti per vim & metum extortus?

Respondeo consensum illum per metum injustum, & veram coactionem esse nullum. Adeoque exinde gratiam Coadjutorià esse nullam. Card. de Luca de benef. d. 78. à n. 6. ubi de consensu Coadjuti incarcerati. Posita enim probatione talis metus & coactionis, resultat nullitas actus, ut patet ex toto ritul. de eo, quod metus causa & specialiter in terminis resignationis cum Paris. de resign. l. 3. q. 1. n. 120. Sæpius tenent Rota apud Card. de Luca. loc. cit. Pro cedit que id ipsum, etiamsi metus directè ipsi coadjuto seu possessori beneficii incussus non fuerit, sed ejus fratri vel alteri conjuncto, injustè v. g. in carcerato, aut aliter concesso ad hunc effectum extorquendi consensu Card. de Luca. cit. n. 6. qui etiam n. 7. subjungit in specie de incarcerationione, quod, ut actus gestus in carcere dicatur gestus per vim vel metum, duo copulativè requiri. Primum ut incarcerationio sit injusta. Secundò quòd ordinata sit ad actum illum faciendum, sive quòd actus ille tendat ad commodum carcerantis, vel ejus, qui procuravit injustam incarcerationem seu ejus conjunctorum. Pro quo citat Farinac. q. 35. n. 32. & plures Rotæ decif. & in terminis beneficiatibus decif. Rotæ in Vercellens. Propositura coram B. B. 132. & 141. p. 10. recent.

Quaestio 367. An & qualiter consensus Coadjuti praestari possit per procuratorem?

Respondeo praestari posse hunc consensum per procuratorem ad hoc à Coadjuto specialiter constituto dubitari non potest, dum passim in terminis beneficiatibus sic praestari possit & solet consensus. v. g. à Patronis permutationi & resignationi. Unde dubium totum remanet in eo, num, & qualiter id fieri posset, mandante seu coadjuto jam mortuo, aut post mandatum ab ipso revocatum. Ad quorum primum dicitur, praestari adhuc validè hunc consensum per procuratorem post mortem mandantis coadjuti, quoties illo adhuc vivente & re integrà supplicatio signata fuisset; cum tunc consensus retrotrahatur ad diem datæ ob praesumptum seu implicitum consensum resistentem ab ipsa porrectione supplicationis ac diligentia, ut illa jam signata daretur. Cardin. de Luc. de benef. d. 42. n. 9. & in terminis resignationis Lotter. l. 2. q. 23. n. 24. ubi sic videmus signatà & datatà supplicatione beneficii posse adhuc praestari consensum per procuratorem cedentis seu resignantis defuncti post ipsam datam. Paris. de resign. l. 9. q. 24. n. 14. citatis quamplurimis juxta sententiam communem. Ad secundum quoque dicitur posse quoque praestari cum effectu hunc consensum per procuratorem post revocationem mandati, quamdiu ista revocatio procuratori vel dataria officialibus non innovet juxta clarum textum clem. unic. de renunc. Vide, quae hac in parte dicta sunt ac dici solent de praestando contentu resignationi per procuratorem, & huc applica.

Quaestio 368. An & qualiter Coadjutorià expediri soleat cum antedata de stylo dataria?

Respondeo solet dataria in concessione hujusmodi Coadjutoriarum apponere antedatam seu datam anteriorem. Card. de Luca. loc. cit. n. 6. quemadmodum etiam in provisionibus beneficiarum ad praeveniendum Ordinem adici solet ista antedata. de quo, qualiter id contingat vide Lotter. l. 2. q. 23. à n. 14. Etque hoc ipsum honestum & sustineri potest in eo solum casu, quo procuratores tam Coadjutoris quam Coadjuti in curia praesentes vivunt in bona fide, & in justa credulitate, quòd res adhuc sit integra, opinando, quòd uterque nempe Coadjutor & Coadjutus adhuc vivat. secus enim foret & appositio illa antedata non justificabitur, aut sustinenda est, dum fieret post habitam notitiam rei non amplius integræ cognitam à procuratoribus mortem Coadjuti celebrantibus id ipsum datariam, quia id ipsum esset decipere officiales Dataria, qui non nisi ex praesupposito illo bona fidei dictum stylo ad praxim deducere solent. Card. de Luca. cit. n. 6. sed neque Datario, et si ejus aliàs maxima sit in hujusmodi beneficiatibus auctoritas, ita ut lacerare queat hujusmodi supplicas, etiam manu Papæ signatas re adhuc integræ, hoc est, ante earum registrationem: non tamen conceditur ei aut licet tollere jus quaesitum alteri (cum & ipse Papa per regul. cancel. de jure tertii quaesito non tollendo, profiteatur se id non velle) adeò quo in praesente, dum sciret mortem Coadjuti, ejusque beneficium collatum alteri, apponere in concessione Coadjutorià antedatam, & sic per fictionem illam tollere jus jam quaesitum tali provisione Card. de Luca. loc. cit. n. 2. & seq. Porro stylius ille apponendi antedatam in statu bonæ fidei inolevit

pro quadam cautela ex rationabili motivo reddendi ritum Coadjutoriam existentem ultra montes, stante magna distantia & notabili impensa, quam pro hujusmodi Coadjutoriis facere oportet.

Questio 369. Concessio gratiæ Coadjutorialis quandoam censetur perfecta?

Resp. Non post signatam, sed prius post registratam supplicationem dicta concessio perfecta, & tribuit jus considerabile. Card. de Luc. *loc. cit. n. 3.* citans binas Rotæ decif. in quibus tamen teste Card. de Luc. firmatur, quod si registratio in libris sequatur ex intervallo, & de illa non agatur in ordine ad effectum facultatis datarii illam lacerandi, sed ad alium effectum intermediæ provisionis inter signatam seu datam & registratam, id non præjudicat; quoniam negligentia registratoris non debet tollere jus quæsitum proviso.

Questio 370. Qualiter igitur sustineatur gratia Coadjutorialis, dum tempore datæ mortuus Coadjutus?

1. **R**esp. primò cum Coadjutoria cum futura successione contineat duas gratias distinctas & planè diversas; unam Coadjutoriam ipsius seu officii Coadjutoris, quæ respicit favorem Coadjuti; alteram futuræ successione, quæ respicit favorem Coadjutoris. Gonz. *gl. 5. §. 9. n. 53.* Tondut. *qq. benef. p. 2. c. 1. §. 13. n. 20.* Lotter. *de re benef. l. 2. §. 25. n. 46.* juxta dicta à nobis supra, certum est secundum omnes, gratiam illam primam Coadjutoriam; utpote quæ (dum essentialiter respicit Coadjutum viventem seu personam Coadjuvandam, & in officio sublevandam existentem in rerum natura) expirat per mortem dictæ personæ Coadjutæ, non substituisse, nec unquam potuisse sortiri effectum seu effectuari (qualiter ea effectuat per acceptionem & ademptionem possessionis officii Coadjutoris factam per ipsum Coadjutorem. Tondut. *loc. cit.*) sed ab initio fuisse nullam, si tempore datæ illius jam cesserat, vel decesserat Coadjuvandus. AA. citati cum Garc. *p. 4. c. 5. n. 130.* Proinde id solum dubitatur in præsentem, an deficiente in hoc casu mortis Coadjuvandi primâ illa gratiâ Coadjutoriam; altera illa gratia futuræ successione firma subsistat & effectum suum consequatur. Ad quod

2. **R**esp. Secundò in hoc è diametro oppositum sentire AA. nam primò affirmativam tenet Gonz. *loc. cit. n. 55. & seq.* & eum secutus Tondut. *loc. cit.* ubi is expressè: duæ illæ gratiæ, quamvis in eadem supplicatione contentæ, aded diversæ sunt, ut licet prior defuerit, & Coadjutoria effectum secuta non fuerit propter aliquod impedimentum, tamen maneat in suo statu & efficacia posterior gratia; nempe successione futuræ, ut dicit Puteus *decif. 98. l. 2.* ubi deciditur, quòd licet gratia Coadjutoriam non fuisset valida, tum ex eo, quòd Coadjutus non egebat Coadjutore, tum etiam, quia Coadjutus vitâ functus erat, ipsa tamen futuræ successione gratia debet suum sortiri effectum, & Coadjutor obtinere beneficium mortui Coadjuti vigore hujus gratiæ futuræ successione, tanquam diversæ à gratiâ Coadjutoriam, & nullo modo ab ea dependens, sed per se subsistentis. Fundant se hi AA. ut vides ex postremis hinc verbis, quòd gratia illa successione profus non dependeat à prima illa gratia Coadjutoriam, ac præcipuè in clausulis, quæ hodie dum in hujusmodi Coadjutoriarum gratiis apponi solent in literis; utpote quibus exprimitur, quòd futuræ successione sit locus: *etiamsi beneficium*

actualiter vacet tempore data. Tondut & Gonz. *ll. cit.* nec non adjicitur clausula illa, ut habet Gonz. *n. 56* ex nunc pro ut ex tunc, & è contra: & si ipse tempore vacationis hujusmodi Coadjutoris officium exercere non inceperit, aut per illum steterit, quò minus illud exercuerit, & præfatas literas dicto N. Coadjuto, aut venerabili Fratri nostro Episcopo & dilecti Filii Capitulo, ac illi vel illis, ad quem seu quos forsitan pertinet, non intimaverint, autoritate nostra conferas & assignes &c. uti ex harum Coadjutoriarum similibus clausulis instructas formulas ponat Mandos *ad regul. II. q. 6. n. 3.* quin & recentiores earum formulæ uberioribus adhuc clausulis abundant. Confirmat & exemplificat hæc eadem pluribus Gonz. nimirum in dispensationis gratia ad validandum Matrimonium, & ad prolem legitimandam concessa, quæ gratia utpote continens duo æque principaliter; nimirum mandatum de dispensando, ut tales, qui nulliter contraxerant, manete possint in matrimonio contracto, & potestatem legitimandi prolem, licet quò ad matrimonium habere non possit effectum propter intervenientem mortem unius illorum, qui nulliter contraxerant, valeat tamen & executioni danda, quò ad legitimandam prolem, etiam in præjudicium venientium ab intestato, pro ut tenuit Rota in *Tarraconens. illegitimitatis 22. Octob. 1546.* & in *Syracus. illegitimitatis 19. Octob. 1579.* Gonz. *n. 57.* Item in gratia subrogationis gratiæ continente pariter duo diversa, subrogationem ad litem, & subrogationem quò ad possessionem defuncti, unde lite existente nullâ, cesset, seu nulla sit ad illam subrogatio; valebit tamen subrogatio ad possessionem, Gonz. *n. 58.* citans pro hoc Bellamer. *decif. 115.* Lancell. *de attentat. p. 2. c. 4. in præfat. n. 410.* & seq. ac Rotam in *Legionens. Prioratus 27. Junii 1584.* Et horum dat rationem Gonz. *n. 59.* nempe quòd inconveniens non sit, eandem gratiam pro una parte esse validam, & pro altera invalidam; & sic, licet cesset quò ad partem invalidam, sustineatur tamen quò ad alterâ validam. pro quo citat *c. si eo tempore. de rescrip. in 6. & Felin. in c. sedes. n. 1. de rescrip.* Item quòd defectus intentionis in una parte gratiæ non vitiet gratiam in altera parte distinctâ, in qua cesset defectus intentionis, pro quo citat idem *c. si eo tempore. & Felin. ubi ante. n. 2. Abb. in cit. c. sedes. n. 5.*

3. Secundò sententiam negativam tenent Ventrigl. *tom. 2. annot. 13. n. 51.* Castropal. *tract. 13. d. 1. p. 10. n. 34.* cum Garc. *de benef. p. 4. c. 5. n. 130.* Lotter. *loc. cit. n. 47.* dicens hanc sententiam esse verissimam, quam postea secuta sit Rota in *Seguntina. Canoniciatus 26. Novemb. 1616. coram Manzanedo.* Unde etiam si gratia Coadjutoriam est subreptitia, quia forte ætas, aut infirmitas Coadjuti, vel alia causa narrata non est vera, corruit etiam futura successio. Garc. *loc. cit. n. 133.* Fundant se hi AA. in omnino contrario; nempe, quòd licet gratia Coadjutoriam sit dividua & separabilis, tamen ex mente Patris, & ipsius Coadjutoris sit individua. Barbof. *jur. eccles. l. 3. c. 30. n. 92.* & gratia illa futuræ successione sit subordinata, Lotter. *loc. cit.* & omnino dependeat ab illa prima gratia Coadjutoriam; cum detur illi ratione Coadjutoriam, seu ut Coadjutori. Garc. *loc. cit. n. 131.* sive detur Coadjutori futura successio in remunerationem obligationis, quam subit pro Coadjuto serviendi. Castrop. *loc. cit.* qui etiam hanc sententiam confirmat ex eo, quòd concedatur ei jus ad beneficium vacaturum; quia conceditur ei jus ad beneficium à Coadjuto possessum, si autem Coadjutus mortuus sit tempore da-